

— Кжде е твоя синъ, когото ти тайно възпитавашъ далечъ отъ кжщи? — запиталъ на другия денъ краля. — Доведи го при мене.

— Азъ забравихъ да пратя по него. То е много далече отъ тука.

Кралътъ се разсърдилъ и рекълъ:

— Ти навлече върху себе си моето царско неразположение, но азъ нѣма да те накажа, както го заслужавашъ. Ние ще си отидемъ по пжтя, но следъ два месеца ще се върна при тебе. По туй време твоя синъ трѣбва да бжде тукъ, инѣкъ, горко ти!

— Не си струва да се вдига толкова шумъ за такива дребулии, — рекълъ Аслакъ.

Кралътъ отпжтувалъ, но следъ два месеца пакъ се върналъ.

Аслакъ го срещналъ още по-сърдечно и го угостилъ тоя пжтъ още по-разкошно.

Кжде е твоя синъ Хемингъ? — запиталъ на другия денъ краля. — Азъ бихъ желалъ да го видя.

— Ахъ, азъ забравихъ, че ти искашъ да се повидишъ съ него, — отвърналъ Аслакъ.

Кралътъ изпадналъ въ страшенъ гнѣвъ.

— Азъ не ще оставя това тѣй, — рекълъ той. — До тогава, докато не дойде твоя синъ, азъ ще бжда твоя гостъ. Поради туй, съветвамъ те по-скоро да пратишъ за него. Ако не го доведешъ тукъ, знай, че никога вече не ще давашъ пирове.

Тогава Аслакъ повикалъ своя главенъ слуга, Калфъ, и други двама служители свои и имъ рекълъ:

— Нужно ми е да ви изпратя далеко отъ кжщи. Вземи съ себе си още четирима слуги, Калфъ, и плувай на северъ съ тѣхъ до тогава, докато стигнешъ до носа Фрамнесъ. Тамъ ти ще спрешъ и, като оставишъ двамина хора въ ладитѣ, за да ги пазятъ, съ останалитѣ ще излѣзешъ на брега. Тамъ ще съгледате единъ лѣсъ и една пжтечка, която води въ него. Тръгнете по нея, и на четвъртия денъ, предъ залѣзъ-слънце, вие ще излезете изъ лѣса. Предъ васъ ще се изправи тѣсна долина, склопена между високи скали. Вървете по тая долина, безъ да се отбивате нѣкъжде, докато стигнете до една малка колиба. Тамъ живѣе единъ старецъ финъ съ жена си. Тѣ ще ви попитатъ защо сте дошли, а вие имъ разкажете цѣлата истина. Останете у тѣхъ да ношувате, но нека цѣлата нощъ да пази нѣкой отъ хората стража. Ако видите високъ, красивъ, младъ човѣкъ, който ще влезе и ще седне до огнището, станете и му се поклонете, — това е Хемингъ. Ти ще му кажешъ, Калфъ, че азъ го моля да дойде при мене, колкото може по-скоро, че моя животъ и живота на неговия братъ зависятъ отъ него. Може би,

той ще се колебае, но храня надежда, че той все пакъ ще се съгласи да дойде.

Калфъ и шестимата слуги веднага отплували на северъ и най-точно изпълнили поржкитѣ на Аслакъ. Въ определения денъ тѣ дошли до малката колибка и видѣли тамъ стареца и бабичката, които ги срещнали много дружелюбно, когато узнали, отъ кжде сж дошли.

Следъ вечерята Калфъ и слугитѣ легнали да спятъ, а стареца и жена му останали да седатъ около огнището.

— Нашия посинокъ закѣснѣ днесъ, — продумала бабичката.

— Ние сме бедни хора, — рекълъ стареца, — но азъ на драго сърдце бихъ далъ всичко, що имамъ, само той да не дохожда още седемъ деня у дома. Нали ти чу, защо сж дошли тия хора. Тѣ ще го отведатъ съ себе си.

— Не мисля, че бихъ могла да пренеса раздѣлата съ моя милъ посинокъ — тжжно рекла бабичката.

Въ тая минута въ хижата влѣзълъ високъ, красивъ младъ човѣкъ съ тжмно червена одежда. На пояса му висѣли окачени убититѣ на ловъ птици; на главата му блещѣлъ златенъ обржчъ; дългитѣ му коси се развѣвали по плещитѣ му. Нигога въ живота си Калфъ не билъ виждалъ такъвъ красавецъ.

Старецътъ и бабичката станали и посрещнали влѣзлия, наричайки го Хемингъ. Той се здрависалъ нѣжно съ тѣхъ и седналъ около огъня. Старецътъ го запиталъ сполучливъ ли му е билъ лова.

Хемингъ отговорилъ, че видѣлъ много диви птици, но не рачилъ да убива повече, отколкото е нужно. Следъ това той запиталъ, какви чужденци ношуватъ у тѣхъ. Старецътъ казалъ, че това сж пратеници отъ неговия татко, на които той заржчалъ да го повикатъ у дома.

— Отдавна се канѣше той да изпрати по мене! — рекълъ Хемингъ.

Тогава Калфъ станалъ и, като се поклонилъ на младия човѣкъ, предалъ му поржката на Аслакъ.

— Не зная, ще отида ли азъ, — отговорилъ Хемингъ. — Не съмъ се приготвилъ за пжтешествие.

— Не бързай съ своето решение, — рекълъ Калфъ. — Работата е за живота на твоя татко и твоя братъ.

Хемингъ се съгласилъ да отложи своето последно решение до идния денъ. Пратенитѣ отъ неговия татко люде трѣбвало да трѣгнатъ на другия денъ още рано-рано. Ако той не се присъедини къмъ тѣхъ, преди тѣ да седнатъ въ лодката, то нѣма защо да го чакатъ.